

BISERICA LOCALA

On. Direcțiunea Liceului M. Nicoară

Arad

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația ARAD, STR. EMINESCU 18	APARE DUMINECA	Redactor: Pr. Damian Tudor
---	----------------	-------------------------------

SFANTA EPISCOPIE ORTODOXA ROMANA A ARADULUI

Nr. 2475--1947.

A P E L pentru Schitul Sf. Gheorghe

Cu incepere dela sarbatoarea Sf. Mare Mucenic Gheorghe (23 Aprilie a. c.) și până acum în Schitul Sf. Gheorghe (Feredeu) s'au făcut nelncetat rugăciuni pentru ploaie și pentru ferirea poporului nostru de secetă și foame.

Rugăciunile au fost asoultate de Dumnezeu, care a deschis cerul și ne-a trimis ploaie, încaț recolta din anul acesta este peste așteptare de bogată, nu din vrednicia noastră ci ca dar a nemărginitei milostiviri a Tatălui ceresc.

În ziua Sf. Prooroc Ilie (20 Iulie a. c.) Noi am ridicat tot la Schitul Sf. Gheorghe rugăciuni de mulțumită Tatălui ceresc pentru mila avută față de Eparhia noastră, care are cea mai bună recoltă de grâu pe Țară, și ne-am obligat să ne arătăm toată recunoștința față de Dumnezeu și Casa Lui care este Biserica pe pământ.

Împreună cu pelerinii veniți în acea zi la Schitul Sf. Gheorghe am luat hotărîrea să formăm de întinăciune apa cea plină de binecuvântare a minunatului izvor vindecător de acolo și s'o captăm într'un bazin larg și curat, iar pe seama bolnavilor să construim un alt bazin pentru spălare.

Am dori ca până în ziua Crucii (14 Septembrie a. c.) când se va face proximal pelerinaj la Schitul Sf. Gheorghe să putem închina Tatălui Cereso această lucrare în semn de recunoștință.

Pentru a da puțință tuturor sufletelor credincioase din Eparhie (și în special celor din comunele învecinate cu Schitul, a căror cetate de apărare s'a dovedit acest loc sfânt) apelăm la daniile celor cu râvnă pentru cele sfinte, spre a-și zidi și dănșii sufletele și numele la temelie acelei lucrări.

Colecta se poate face în bani și în cereale (grâu, porumb) care din urmă vor fi valorificate. Termenul de încheiere a colectei este ziua de 6 August a. c. după care P. C. Preoți ne vor comunica rezultatul.

„Ale Tale dintru ale Tale”. Dintru ceace ne-ai dat, îți vom jertfi Doamne, nu numai bani și cereale ci și inimile noastre pline de recunoștință.

Doamne, păstrează-ne și pe mai departe în sfânta Ta pază.

Arad în 21 Iulie 1947.

† A N D R E I
Episcop.

P. C. Preoți sunt invitați a ceti acest Apel în proxima Duminică în biserică și a-l aduce la cunoștința tuturor enoriașilor.

† Profesorul Dr. VASILE G. ISPIR

În vara anului trecut încreștam în paginile acestei reviste rânduri de doliu, prilejuite de trecerea atât de curândă la cele veșnice a neuitatului Părinte Profesor Dr. Haralambie Roventza, titularul catedrei de Exegeza Noului Testament dela Facultatea de Teologie din București. Absa s'a împlinit anul dela această dureroasă pierdere, când Alma materul nostru și întreaga teologie ortodoxă îmbracă din nou zăbranicul durerii, pentru trecerea în veșnicie a distinsului profesor Dr. Vasile G. Ispir, primul titular al catedrei de Indrumări misionare și sectologie dela aceeași Facultate. S'a stins din viață la București, în vârstă de 61 ani, după o lungă și grea suferință.

Născut pe plaiurile moldovene, acolo unde credința noastră străbună a dăltuit atâtea și atâtea străvechi lăcașuri vevodale, profesorul Dr. Vasile G. Ispir a strâns în sufletul său de o rară bunătate, tot entuziasmul unei credințe ce s'a identificat cu toate dorințele de mai bine ale omului, pentru a le sanctifica și pentru a le înălța până la cele mai înscrise culmi ale vieții lui. Cu temelnice studii la Facultatea de Teologie din București și mai apoi la Oxford, el vedea în religia creștină vasta și eterna împărăție dumnezeiască, în hofarele căreia se pot întâlni și împăca toate deosebirile de vederi ale singuraticelor confesiuni, baia mântuitoare în apa căreia se pot curăți și îndrepta toate relele sociale, sanctuarul sfânt merit să-l apropie pe om nu numai de Creatorul său, ci și de semenul în care trebuie să înțevadă pe însuși fratele său. În tinda Bisericii vedea el locul potrivit pentru înlăturarea tuturor neînțelegerilor dintre popoare, mediul prielnic în care să se creieze acea unitate în Duh, care să le armonizeze interesele și să le înfrățescă în efortul comun pentru ridicarea celei mai dezăvârșite făpturi leșite din mâna lui Dumnezeu. Printr'un misionarism activ și printr'o aplecare neîncetată a Bisericii asupra nevoilor și relexor care coboară demnitatea omului, vedea apoi posibilă temeluirea acelei „Împărății alui Hristos” pentru a cărei zldire au fost trimiși dintru început în lume chiar Apostolii Săi. A militat pentru un creștinism practic și a practicat în viața lui duhul irenic și samarinean absolut necesar pentru înfăptuirea lui.

Spirit larg în vederi, cunoscător destoinic al problemelor externe ale Bisericii și cu înțînse legături nu numai în țară, ci și în stră-

inătate, profesorul Dr. Vasile G. Ispir a fost în repetate rânduri exponentul și trimisul Bisericii noastre la toate congresele și conferințele interconfesionale și a activat cu deosebit zel în Alianța pentru înfrățirea popoarelor prin Biserică. La congresul Alianței din anul 1938 ținut la Larvik în Norvegia, a participat dimpreună cu P. S. Sa Dr. Nicolae Popoviciu, Episcopul Oradiei, și a făcut să se audă acolo glasul răspicat al Ortodoxiei noastre românești. Deasemenea a jucat un rol important în discuțiile cari au avut loc acum câțiva ani între Biserica noastră și cea anglicană.

În viața noastră publică și bisericească a îndeplinit mai multe rosturi, între cari și pe acela de secretar general la Ministerul Cultelor (1923-1926), efor al Bisericii ortodoxe române, deputat și senator regal, președinte activ la mai multe societăți și apoi Decan al Facultății de Teologie din București.

Ca profesor a fost îndrumătorul entusiast al generațiilor de studenți teologi către un misionarism intern activ și mereu atent asupra nevoilor multiple ale păstoriților lor de mai târziu. Pe lângă cursurile dela catedră, a organizat o Asociație misionară a studenților teologi, iar în anul 1939 a pus bazele revistei „Misiunea creștină”, revistă de cultură spirituală și socială cu bun renume atât în țară cât și în străinătate. În această direcție e demn să amintim că echipele misionare studentești, în cadrele cărora am avut cinstea să activăm mai mulți slujitori ai altarelor din aceste părți, au lucrat cu efect deosebit de mulțumitor printre tineretul școlar și muncitoresc din cartierele Bucureștiului.

Pe tărâmul scrisului teologic, profesorul Dr. Vasile G. Ispir, a publicat mai multe lucrări, între cari amintim: „Introducere în studiul Religiei Comparate”, „Seciile religioase din România”, „Ideea de Dumnezeu în țara Masailor”, „Indrumarea misionară a Bisericii ortodoxe”, „Federative Efforts among the Churches” raport la conferința de creștinism practic dela Stockholm 1925, „Curs de îndrumări misionare”, „Misiunea creștină în România Nouă”, „La Mission dans l'église orthodoxe”, „Misiunea actuală a Bisericii ortodoxe a Răsăritului”, „Biserica în Serviciul Social”, „Viața spirituală practică imbold spre ecumenicitate”, „Biserica activă”, precum și alte studii și conferințe de specialitate.

Inmormântarea regretatului defunct a avut loc în ziua de 8 Iulie a. c. la Biserica Radu-Vodă din București (Internatul Teologic), în prezența reprezentanților Bisericilor și a Legațiilor străine, a Ministerelor Educației Naționale și al Cultelor, a Universității și a corpului profesoral de pe lângă Facultatea de Teologie din București. După slujirea prohodului de către un sobor de preoți în frunte cu P. S. Episcop Dr. Antim Nica, s'au rostit mai multe cuvântări, după cari sicriul cu rămășițele pământești ale profesorului Dr. Vasile G. Iapir au fost coborâte în groapa săpată în preajma Bisericii, lângă mormântul destoinicului său coleg Părintele Profesor Dr. Haralambie Roventă.

În fața proaspătului mormânt, foștii lui studenți, ca și întreaga Biserică ortodoxă română din aceste părți, ne plecăm recunoscători genunchii și psalmodiem creștinescul:

Odihnească în pace! J.

Rugăciunea de mulțumită pentru seceriș la schitul Sf. Gheorghe (Feredeu)

În semn de mulțumită pentru secerișul bogat cu care Dumnezeu ne-a binecuvântat în anul acesta, Prea Sf. Sa Părintele Episcop Andrei a dat o circulară ca de ziua Sf. proroc Ilie (20 Iulie a. c.) în toate bisericile din Eparhia Aradului să se rostească ecteniile speciale în decursul Sf. Liturghii. Iar comunele din jurul schitului Sf. Gheorghe (Feredeu) au fost invitate să ia parte la Liturghia arhierescă ce o va săvârși însuși P. Sf. Sa.

În dimineața zilei, P. Sf. Sa ia drumul spre „Feredeu”, însoțit de părintele consilier Ic. stavr. Caius Turicu și Diaconul D. Dărău. Dela Șiria a urcat pe jos până la schit, unde îl așteptau pelerini sosiți acolo din presară. După un scurt popas, încep să sosească râuri-râuri de pelerini în frunte cu prapori și preoți din toate comunele învecinate, ba chiar și din unele mai îndepărtate. La Sf. Liturghie P. Sf. Sa este asistat de următorul sobor de preoți: Ic. stavr. Caius Turicu - Arad, Pr. prof. pens. Nicolae Băru - Covăsinți, Pr. Nicolae Stan - Caporal-Alexa, Pr. Gheorghe Crișovan - Radna, Pr. pens. I Herețiu-Șiria, Pr. Gheorghe Barbă - Păuliș, Pr. Traian Magoș - Covăsinți, Pr. Emilian Bențea - Târnova, Pr. Dimitrie Rujan - Șiria, Pr. Petru Boldor - Conop și diacon D. Dărău. Răspunsurile liturgice au fost date cu multă însuflețire de corul mixt din Târnova, condus de cântărețul A. Neamțu. În decursul Sf. Liturghii, P. Sf. Sa rostește în genunchi cu toți pelerinii ecteniile speciale de mulțumită lui Dumnezeu, pentru darurile

Sale cele bogate ce le-a revărsat asupra noastră prin trimiterea la timp a ploilor, făcând să rodească pământul, scăpându-ne astfel din ghiarele înfricoșate ale foametei, care ne amenința cu neagra ei umbră.

La priceasnă P. Sf. Sa rostește predica despre darul lui Dumnezeu și datoria creștinului de a-I mulțumi. Din această edificatoare cuvântare, dăm în rezumat, următoarele:

După ce au trecut abia 90 de zile dela marele praznic al Sf. Gheorghe, când ne-am adunat aci, cu mic și mare, pentru a cere lui Dumnezeu cu lacrimi în ochi, ca să reverse peste țarinile noastre ploaia cea binefăcătoare, iată-ne astăzi iarăși, din nou, aci, pentru a-i mulțumi că ne-a ascultat rugăciunea făcută atunci și de atunci încoaci. La 23 Aprilie aveam în fața noastră grozăvia foametei. Foametea este o pedeapsă cu moartea înceată. Este moartea cea mai chinuitoare, mai ales astăzi, când trăim vremuri peste măsură de grele.

Dumnezeu a întocmit lumea aceasta văzută, din patru stihii: foc, apă, aier și pământ. Acestora numai Dumnezeu le poruncește. Când este bună rânduială între aceste patru stihii, totul merge bine. Dar când Dumnezeu vrea să ne pedepsească, strică rânduiala dintre stihiiile lumii. Aceste stihii sunt vii, trăiesc și se conformează poruncilor lui Dumnezeu. Numai moartea se bucură de timpul de secetă și foamete, pentru că atunci are teren bun de seceriș al vieților omenești. Această moarte ne pândește în 23 Aprilie. Astăzi a schimbat Dumnezeu fața ogoarelor noastre, pentru că a pus iarăși rânduială între stihiiile lumii. Pentru a-I mulțumi am venit azi aci. Ce putem noi face dacă nu ne dă Dumnezeu totul? Noi nu putem face nimic fără ajutorul Lui. Iar singurul lucru ce ni-l cere pentru acest ajutor este să-i fim recunoscători. Din cei zece leproși vindecați de Mântuitorul, numai unul l-a mulțumit. Noi să nu fim ca cei nouă cari nu și-au mai adus aminte de binefăcătorul lor. Noi trebuie să ne dăm toată viața lui Hristos. Tot ce facem să-I fie închinat numai Lui. În fiecare clipă să avem în față jurământul psalmistului: să se lipească limba mea de cerul gurii, dacă voi uita de Dumnezeu și de Biserica Lui. Să nu uităm de bisericuța noastră din sat. S'o împodobim și s'o cercetăm. Datoria de căpetenie trebuie s'o avem întâi de toate față de Casa Domnului. Să nu o lăsăm goală. Să facem fapte de milostenie pentru a fi vrednici de mila lui Dumnezeu. Căci, dacă Dumnezeu e cu noi, nimenea nu este împotriva noastră.

La sfârșitul Sf. Liturghii s'a servit un parastas pentru odihna sufletului celui ce a fost vicarul revizor eparhial Ic. St. Cornel Magieru. Iar pentru credincioșii bolnavi s'a oficiat taina Sf. Maslu.

După masă, în fața P. Sf. Sale s'a executat un frumos program al școalelor duminicale din parohiile: Păuliș, Șiria, Târnova, Agriș etc., cu cântări religioase

și declamații foarte bine reușite. În special remarcăm declamația cu foarte mult simț artistic a fetiței de cl. IV primară Mureșan Lenuța din Târnova. Programul școalelor duminicale l-a deschis Părintele cons. Calus Turicu, printr-o cuvântare potrivită momentului. Apoi misionarul N. Ursu a dat câteva sfaturi duhovnicești pelerinilor. La finea programului P. Sf. Sa Părintele Episcop Andrei a lăudat strădania credincioșilor de a cerceta școala duminicală și a făcut un călduros apel la toți credincioșii Eparhiei de a contribui la realizarea planului de captare a apei izvorului făcător de minuni într'un bazin cu apă de beut, și a unui bazin-scăldătoare, pentru cei suferinzi. Tot poporul de față a promis cel mai larg sprijin material pentru ducerea la bun sfârșit a acestui plan. Serbarea religioasă se încheie prin cuvintele de mulțumire adresate P. Sf. Sale Părintelui Episcop Andrei din partea preotului Gh. Barbă-Păuliș, în numele tuturor pelerinilor, pentru înălțătoarele învățături ce le-a împărtășit.

Cor.

Vie împărăția ta

Se spune despre senatorul Renaud, că sosise din provincie la Paris și că închirindu-și o locuință la hotel, a plătit chiria pe o lună. Hotelierul îi întreabă dacă nu vrea să plătească chiria pe o săptămână. — Nu, răspunse senatorul, nu-l nevoie, ne-a văzut Dumnezeu. — Dumnezeu voastră credeți în Dumnezeu? Întrebă hotelierul. — Natural! Dumneata deasemenea. Nu? — Nu domnule, eu nu cred. — A! Atunci e altceva. Dă-mi repede chiria.

Eu cred că după descoperirea aceasta, Renaud n'o mai fi avut nici liniște noaptea în patul acestui hotel, al cărui proprietar mărturisea că n'are în suflet sălaş pentru Dumnezeu.

Un conferențiar ateu cutreiera orașele combătând credința. La sfârșitul vorbirilor în care spunea tot ce putea împotriva lui Dumnezeu, avea obiceiul să întrebe, dacă cineva dintre ascultători poate să-l combată cu ceva. Odată s'a ridicat cineva și l-a întrebat, căți oameni a făcut mai buni și mai cinstiți prin conferințele lui? Toți așteptau răspunsul care n'e putut fi decât bâlbâit. În schimb, contradictoriul interlocutor se oferă să înșire o listă întregă de persoane care după ascultarea predicilor, a citirilor evlavioase, după frecventarea bisericilor, au lăsat viciile, minciuna, falsul și hoția.

Iată viața fără împărăția și cu împărăția lui Dumnezeu.

Să vie așadar, împărăția Ta. Să vie căci fără ea, cămătarului i se pare că 2 și cu 2 fac 5, iar datornicului i se pare că 2 și cu 2 fac 3. Vie, căci fără ea, oamenii fac tratate după tratate, pe care în grabă

le calcă în picioare; înțelegeri după înțelegeri, pe care în dos le lau în batjocură; vie, căci fără ea, oamenii se'nșală erâncen; fac arme de cele ne mai auzite, spunând că-s energii în folosul sfintei munci. Să vie împărăția Ta cum ști și cum vrei; cu soare și senin, cu tunet și vijor, prin gura preoților care rabdă sa odinioară proceii trimiși pământului, sau prin semnele și minunile de pe vremea răului Ahav; cum ști, dar să n'o oprești să nu vină.

Dacă nu vine împărăția Ta, ura și plama imburutenează din ce în ce mai mult țara pământului. Acestuia de-alel de pildă, în ura lui, nu-i pasă dacă-și pierde un deget, numai să-și plardă și altul mâna toată. Fără împărăția Ta, invidia face ca fericirea unuia, să fie o mie de întristări pentru alții.

Să vie împărăția lui Dumnezeu. Nu-i a, a? Cine-l împotriva? Câți însă și lucrează la coborirea ei?

Pr. Gh. Perva

INTERNATE DIECEZANE

Abia s'a terminat anul școlar și gândurile părinților se îndreaptă spre toamnă, muncindu-se cum, unde și cui să-și încredințeze odraslele pentru noul an școlar. Într'adevăr această frământare a părinților, — între cari se cuprind o bună parte dintre preoți, afară de intelectualii dela țară și ceilalți săteni, cari își trimit copiii la școli secundare, — trebuie să constituie o problemă imperativă pentru Biserică.

Prin soluționarea acestei probleme Biserica își îndeplinește rolul competent de educatoare, asigurând viitorul neamului, pe lângă liniștirea și asigurarea părinților pentru viitorul copiilor lor.

Biserica trebuie să-și îndeplinească această îndatorire față de tinerii din școlile secundare, deoarece între 12-20 de ani, în adolescența lor, viața tinerilor este un adevărat haos psihologic, fiind susceptibili, în măsură egală și pentru influențele bune și pentru cele rele. Ei încearcă la etatea aceasta toate contrastele imaginabile. (Pr. Dr. Marin Ionescu: Duh și Viață pag. 105). Ferirea de rău și de influența covârșitoare a instinctelor și canalizarea vieții lor într-o direcție sănătoasă îi revine Bisericii, care pe lângă îndrumările teoretice ce le dă în școală, la orele de catehizație, — ce adeseori se ciocnesc de influențele științelor pzbitive, predate, de multe ori, de profesori pătrunși de un indiferentism religios, sau având alte credințe, — trebuie să îndeplinească această acțiune și în mod practic. Ori, educarea lor sănătoasă și rodnică, pentru a le imprima în suflete spiritul religios, nu se poate face decât în internate serioase, controlate de Biserică și sub auspiciile ei. Aici copiii li se vor înobilă sufletele prin lumina adevărului creștin, iar părinții vor avea încrederea, că fiii lor vor primi educația pe care ei o doresc.

Răspunderea e mare. De aceea să nu lăsăm să treacă an după an. Să învingem toate greutățile și crizele economice și financiare și chiar prin jertfă să se realizeze acest desiderat și să se completeze a ceastă lacună.

Acum, când în fine — toate fabricile și atelierelor mai mari, au fost obligate să sibe cantine și cămine moderne pentru ucenici, — pe lângă cele susținute de Stat, — pentru ca tinerii muncitori să nu mai ducă acea viață mizerabilă din trecut și pentru a-și primi o educație adecvată meseriei lor, se impune ca și tinerii ce studiază în școlile teoretice să-și primească și practic educația potrivită viitoarei lor cariere.

O însemnată parte din generația actuală a soțiilor de intelectuali din regiunea Aradului au trecut prin internatul diecezan din Arad. Cu câtă plăcere își amintesc — când vorbim cu ele — de viața aceea ordonată, disciplinată și curată de internat. Să nu se uite, că o viitoare mamă, bine educată, în frică de Dumnezeu, respect față de oameni și cu dragoste față de familia și neamul său, valorează fiecare cât o companie de soldați, bine instruiți, întru apărarea credinței în Dumnezeu și a sufletului românesc.

În trecut, am avut un internat model pentru fete, iar pentru băieți era vechea școală preparandială, prin care au trecut și au crescut bătrânii noștri dascăli confesionali, a căror activitate se împărția, cu multă dragoste și devotament, între școală și stranele bisericilor. Ei erau cu adevărat neprețuiții ajutători ai preoților în toate momentele vieții. Biserica și școala înaintau cu pași siguri fiindcă izvorul educației lor era același. Preotul și învățătorul erau misionarii episcopilor și apostolii satelor și orașelor și, în egală măsură, păzitorii limbei și datinilor românești.

Natural, că vremurile au evoluat, însă cu ele deodată trebuie să ne schimbăm și noi, reinviindu-ne felul de educație. Se impune, atât pentru fete cât și pentru băieți, reînființarea internatelor, care să fie amenajate conform cerințelor timpului. Să fie curate, bine întreținute și bine îngrijite, iar mai presus de toate, bine conduse. În fruntea lor să se institue persoane cu pregătire excepțională și înzestrați cu calități de eminenți educatori și gospodari buni, care să se dedice absolut desinteresat măreței opere de educare a tineretului. Atât directorii cât și ajutoarele lor să se considere misionarii lui Hristos, ai Episcopului și ai Neamului. Să fie exclusă orice încercare de căpătuială pentru unii și alții, înapți pentru scopul sublim ce se preconizează.

Această operă educativă a Bisericii trebuie să ne gândim să fie ceva asemănător acelor faimoase școli-internate ale lui Ignățiu de Loyola și a urmașilor lui, cari prin voința și perseverența lor au salvat catolicismul, în momentul când era să se prăbușească, l-a regenerat și i-a dat un avânt nemai-

cunoscut până atunci.

Internatele diecezane, chiar dacă vor începe cu elevi puțini, însă dacă educația lor va fi aleasă, cu timpul se vor popula, iar rezultatul va constitui mulțumirea și satisfacția Episcopiei noastre și a întregii suflări românești, — fiindcă ceice vor crește în ele vor purta amprenta ortodoxiei, transformându-i pe fiecare în apărătorii ei și asigurând Bisericii un viitor de aur.

Preot T. Șiclevan

Despre ce să predicăm ?

Duminica a 9-a după Rusalii: STRĂLUCIREA LUPTEI ÎN PRIMEJDIĂ.

Duminica a noua după Rusalii are Evanghelia dela Matei 14,22-34 despre umblarea lui Iisus pe mare. Învățăceii au plecat ei singuri cu corabia de seara, au luptat cu furtuna pe mare. Și într'a patra strajă a nopții a mers la ei Iisus, umblând pe mare (Matei 14,25).

Straja a patra era între orele 3-6 dimineața, cum numărăm azi. Noaptea era atunci împărțită în patru părți, fiecare având câte trei ore. Sfântul Evanghelist Ioan (6,4) scrie că a aproape sărbătoarea Paștilor evrești. Era dec primăvara și seara era lună, dar după miezul nopții era întuneric. Asemenea mai scrie sfântul Evanghelist Ioan (6,19) că făcuseră ca la douăzeci și cinci sau treizeci de stadii. Dacă știm că un stadiu face cam o sută de stânjini, înțelegem că erau pe la mijlocul lacului, în furtună, între valuri pe întuneric. Iisus i-a văzut că se chinuesc vâslind (Marcu 6,48) I-a văzut cum vede Dumnezeu pe oricîre muncitor încordat sub greutatea muncii și mai ales în primejdie. I-a văzut și totuș, se întrebă unii, de ce i-a lăsat să se chinuiască toată noaptea. Altădată când i-a prins furtuna pe mare, Hristos a fost în mijlocul lor. Este adevărat că dormea, dar era la îndemână și ei au putut să-l roage să-i scape (Matei 8,24-25.) Tălcuitorii înțelepți dau răspunsul acesta: Iisus a dormit în corabie, că așa li s'a părut Apostolilor. A dormit ca om, dar ca Dumnezeu le-a purtat grijă. I-a lăsat atunci să se lupte cu valurile mării și cu furtuna, ca să li se oțelească și brațele și sufletele. Cine nu s'a învățat să treacă prin greutăți nici nu va ști să învingă greutățile. Acum i-a lăsat singuri în corabie pe mare și în furtună. E aceasta o școală mai înaltă în lupta cu greutățile. De departe îi vede, le poartă de grijă și acum. O noapte întreagă au luptat cu furtuna, dar nici o clipă n'au fost lipsiți de grija lui Hristos. Când a venit la ei în straja a patra, vrea să treacă pe lângă ei, cum scrie sfântul E-

vanghelist Marcu (6,48) așa cum după înviere se făcea că merge mai departe, dar apoi a rămas cu Luca și cu Cleopa (Luca 24,28-29). Pentru aceasta li s'a părut apostolilor că este nălucă și s'au înfricoșat și strigau de spaimă (Marcu 6,49). Precum se vede, lăsarea Apostolilor singuri pe marea înviforată, a fost o mai grea punere la încercare, dar iarăși numai ca să se obișnuiască temeinic cu primejdiile.

Peste tot, cu primejdia de pe mare Iisus Hristos a dat învățătura, că nici Apostolii, nici Biserica, nici singuraticul om nu trebuie să aibă ca scop numai izbânda fără greutate, fără muncă și mai presus de toate încordarea suferința și jertfa. Apostolii au cucerit lumea învățând, suferind, chinându-se ca într'o furtună pe mare (Marcu 6,48). Fără arme numai prin luptă și suferință au înfrânt puterea Romanilor și au turburat înțelepciunea cea iscoditoare a Elinilor, precum spunea oarecine (Ilie Miniati: Folosul predicării). Biserica creștină s'a răspândit mai mult prin suferință, prin jertfă, prigonită. Sângele creștinilor era sămânța, cum spunea cineva (Tertulian), căci din ce erau mai mulți chinuți și omorâți, din ce creștea mai tare numărul lor. Și singuraticul poate să aibă greutate, furtuni și valuri potrivnice în viață, dar să nu-și piardă nădejdea. Lupta cu greutățile îl oțelește și trupește. Izbânda cea mare însă e oțelirea sufletului. Așa era o văduvă, cu un număr mare de copii. Toți erau mici și neajutorați când soțul i-a murit. Și a muncit biata văduvă fără răgaz și le a câștigat traiul și i-a crescut pe toți. Dumnezeu a răsplătit-o la bătrânețe, căci toți copiii se făcuseră harnici, dar mai ales își iubeau și ajutau mama. — Oricare ar fi greutățile, piedicile, să nu ne speriem de ele. Hristos Domnul ne are sub privire sa ca pe Apostolii de pe marea înviforată și Hristos vine și la noi. Poate că numai în straja a patra, poate numai către sfârșitul vieții noastre ni se arată ajutorul lui, dar el vine și aceasta înseamnă că ne-a avut dela început în grija sa și în rugăciunile sale.

Azi uităm de Hristos și nu din pricina că suntem într'o corabie neputincioasă cum era corabia Apostolilor, ci mai mult din pricina strălucirii ce ne impresionează. Ce era corabia de acum aproape două mii de ani? Ce sunt vapoarele uriașe de azi, toate din oțel, puternice de ni se pare că nimic nu poate să le schimbe măcar drumul și mari de pot purta zeci de mii de oameni? Pe un stfel de vapor, plecat în cel dintâi drum al său peste ocean, lumea era veselă, toți își petreceau, mâncău mâncările cele mai alese, curgeau cele mai spumoase băuturi. Era muzică și lumea dansa, căci vaporul le părea cel mai nou, cel mai

puternic, gata să înfrunte și urgiile cerului. O zguduitură puternică a oprit și mâncarea și băutura. Cei cari dansaseră s'au prins într'o rugăciune, pe care o cânta muzica. Vaporul se ciocnise într'un munte de gheață, vaporul mândru și puternic s'a frânt.

Din pricina strălucirii au uitat oamenii de Dumnezeu și Dumnezeu a venit să le aducă aminte.

Fie că suntem în suferință și luptăm cu toate puterile și cu toată nădejdea, — fie că ducem viața ușoară și ușuratică în petreceri și trândăvie, Hristos vine la noi. În întâia, sau în a patra strajă, e tot una, dar vine. Cum ne va găsi? Cu gândul la El, cu nădejdea în ajutorul lui, cu credința în răsplata lui, sau fără nici un gând, fără nicio credință și fără nicio nădejde? Găsi-ne-va cu sufletul plin de Hristos, sau cu sufletul pustiu?

Și sufletul omului e ca fierul plugului. Lucrând dobândește o strălucire, lenevind ruginește. Oricare ți-ar fi meseria, cârturar sau necârturar, nu uita că munca mereu încordată, curățește sufletul. Precum sapa muncitorului harnic taie rădăcina buruienilor din grădină, rărește pământul pe lângă pom să intre ploaia și aerul și lumina, tot așa cu fiecare lovitură de sapă se taie rădăcina unui păcat din cel ce lucrează, rărește gândurile grele și lasă să intre în suflet roua cerului și lumina cea nepieritoare. Din ce e munca mai grea și mai cu primejdii, din ce și sufletul e mai frumos și mai puternic.

Pe muntele Sinai, Moise stând aproape de slava cea neajunsă a lui Dumnezeu, l-a învăluit și pe el într'o strălucire văzută. Și era așa de puternică strălucirea aceasta, de poporul nu putea să privească în fața lui Moise (Ieșirea 34,35) Cu fiecare muncă încordată, fie sufletească, fie trupească, noi suntem aproape de Domnul și avem parte de slava lui. Într'o mină de cărbuni s'au aprins gazele și explozia a surpat o parte din mină. Toți muncitorii au alergat să scoată de sub dărâmături pe cei îngrepați acolo. Timp de 10 ore n'au vrut să știe de mâncare, numai să-și scoată ortacii. Și i-au scos vii, abea cu câteva răni ușoare. Au ieșit din adâncul pământului. Un profesor care venise acolo îi privea cu luare aminte și din fața lor negrită și din ochii lor se răspândea o lumină și le-a zis: „Veniți din măruntaiele pământului și parcă v'ați scoborit din cer, așa sunteți de frumoși”.

Astfel de suflete vrea Hristos. De aceea a venit la Apostoli abia într'a patra strajă a nopții.

RUGUL CEL NEARS

Intre preînchipuirile din Vechiul Testament despre Preacurata Fecioara Maria este rugul care

ardea dar nu se mistuia. Sfânta Scriptură istorisește, că Moise era cu oile socrului său, Ietro, la pășune. Intr'o zi a mânat oile: până la muntele Horiv. *Iar acolo i s'a arătat ingerul Domnului într'o pară de foc, ce teșea dintr'un rug; și a văzut că rugul ardea, dar nu se mistuia* (Ieșirea 3,2).

Hristos Mântuitorul a reamintit saduceilor despre întâmplarea dela muntele Horiv, arătându-le că în chipul focului însuși Dumnezeu a grăit lui Moise (Matei 22,31-32; Marcu 12,26-27), Luca 20,37-38). Sfântul întâiul mucenic și diacon Ștefan, în cuvântarea sa înaintea sinedriului a istorisit întâmplarea cu toate amănunțele (Faptele 7,30-38). A lămurit și el, că în flacăra din rug însuș Domnul grăia către Moise.

Sfiiții Părinți, mai ales în cântările sfintei noastre Biserici, tot mereu repetă tâlcuirea că rugul cel nears împreunându-se cu focul, pe Dumnezeu l-a făcut cunoscut lui Moise, apoi că însuși rugul care se mistuia, a închipuit pe Preacurata Fecioara Maria.

Două învățături se desprind din priveliștea de pe muntele Horiv: una de credință și alta de trăire.

Învățătura de credință ne spune că rugul cel nears de para focului a închipuit nașterea curată a lui Iisus din Preacurata Născătoare de Dumnezeu. Tot așa ne mai spune, că nimeni dintre oameni, oricât de sfânt, nimeni dintre îngeri nu stă mai aproape de Dumnezeu, decât Maica Domnului. Lui Moise i s'a spus să nu se apropie de locul unde arde rugul și Moisi a stat departe scoțându-și încălțăminte pentru sfințenia locului. Preacurata e așa de aproape de Dumnezeu ca rugul din Horiv de para focului și ca mama de fiul pe care-l strânge la piept. Lui Moise i s'a arătat Dumnezeu în chip de foc, în nor de fum și în furtună. Preacuratei i s'a arătat în gânguritul Fiului său și în privirea lui dulce. — Dacă nimeni dintre oameni și nici dintre îngeri n'a fost atât de aproape, cuvine-se cu adevărat, să te fericim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și Maica Dumnezeului nostru.

Învățătura de creștinească trăire spune, că pe cât ne apropiem de focul Dumnezeirii, pe atâta suntem feriți de focul patimilor și -apoi de gheena focului.

Ispitele năvălesc din lume sau se ridică din noi asupra noastră. Uneori sunt ca niște limbi de foc ce se întind dela casa ce arde peste casele învecinate. La început se joacă, ling oarecum casele, ca apoi în scurtă vreme să țâșnescă para focului și din casele învecinate, cari troznesc și se mistuiesc. Altădată ispitele sunt ca apele bălilor. Cu fiecare ploaie apele se întind, ies din

baltă și se lătesc peste câi și peste drumuri. Cum lumea trece pe căile și pe drumurile inundate, pe urma pașilor și a roților de cară, tot mai adânc se face noroiul.

Care casă ar putea să infrunte flăcările ce o ling din focul de pe casa vecină? Cine ar putea să treacă prin mocirlă fără să se mânjească de noroiu?

Sunt oameni cari pot să umble desculți dealungul unui strat de cărbuni aprinși, fără să se ardă. Știința n'a izbutit să dea altă explicație acestei posibilități, decât că aci sufletul are o lucrare mai mare decât corpul. Sunt apoi, mai ales la sate, oameni cari știu să umble prin cel mai mare noroiu și pot să străbată mai multe străzi, fără să se cunoască pe încălțăminte lor că au trecut noroiul. Despre unii ca aceștia se spune că umblă pe sus și nici nu calcă pe jos.

Dacă pot unii să treacă peste cărbuni aprinși fără să se ardă, alții peste noroiu fără să se mânjească, atunci e aproape de înțeles, că oricare creștin cu mintea trează, cu sufletul încălzit și apropiat de Hristos Domnul, va putea răzbi prin ispitele lumii, infruntându-le și focul și mocirla.

Despre sfântul apostol Petru știm că a pornit odată umblând pe apă. Era să se afunde numai când s'a înspăimântat de valuri, dar a fost scăpat când s'a prins de mâna întinsă a Mântuitorului.

Focul Dumnezeirii care s'a arătat lui Moisi în rug de l-a înspăimântat, nouă ni s'a arătat ca om întru Hristos ca să avem mai multă îndrăzneală să ne apropiem de El, ținându-ne de mâna lui mântuitoare.

În lupta cu focul ispitelor din noi și din lume, în lupta cu valurile vieții, să ne apropiem cu nădejde, să ne legăm cu iubire de Hristos și Maicii sale preacurate să-i strigăm cu credință: Ceea ce fără a fi arsă ai zămislit focul Dumnezeirii, Născătoare de Dumnezeu, mântuește pe cei ce te măresc pe tine. Amin.

F. C.

Cărți

Academia Teologică „Andreiană” ortodoxă română din Sibiu: Anuarul XXIII (V) 1946—1947. Publicat de Dr. Nicolae Neaga Rector, Sibiu 1947.

Ca în fiecare an, Academia Teologică „Andreiană” din Sibiu a publicat de curând îndătinatul „Anuar” pe anul școlar 1946—1947, în cuprinsul căruia, pe lângă datele școlare, sunt publicate și câteva studii de o reală importanță pentru teologia românească.

Primul este studiul C. Diacon Dr. Nicolae Mladin, intitulat: „Martiriu și Mistică”. După ce defi-

nește ce este martirul, părintele profesor dovedește pe temeiul mai multor exemple culese din actele martirice că „*martirul este misticul desăvârșit*” (p. 6), „*e martor în lume prin suferință și moarte a realităților divine, pe care le percepe printr-o experiență proprie în toată nedesmințita lor obiectivitate; el e martorul lui Hristos celui viu și preamărit, care locuiește întru lumina Dumnezeirii, dar și în inima fiecărui martir*” (p. 8).

Intregul studiu, luat în totalitatea lui, este o minunată împletire de idei, care, pe baza unor temeinice dovezi și a unei analize competente, răstoarnă considerațiunea unor autori catolici și protestanți cari văd în martir un simplu erou al credinței.

Urmează apoi studiul P. C. Părinte Profesor Dr. Ștefan Lupșa: „*Biserica ardeleană în anii 1767-1774. Desvoltarea ei politică și confesională*”. Sunt înfățișate aici toate nelăturile și intrigările Curții din Viena, a conducătorilor de pe vremuri ai Bisericii romano-catolice și greco-catolice din Ardeal, pentru a promova unirea printre Români ortodocși de aici în ultimii ani de episcopat ai episcopului Dionisie Novacovici și apoi al lui Sofronie Chirilovici.

Studiul acesta, întemeiat în mare parte pe documente culese din arhivele Vienei, scot încăodată în evidență deosebita competență în această materie a distinsului titular dela catedra de Istorie a bisericii românești și artă creștină dela Academia Teologică din Sibiu.

P. C. Părinte Profesor Dr. Nicolae Terchilă în studiul intitulat: „*Momente extraordinare ale conștiinței — Un capitol de psihologie*” — analizează scizofrenia, conștiința umană și trăirea divinității, somnul și visul, încadrându-le în competente considerațiuni de ordin creștin.

Ultimul studiu este cel al Părintelui conferențiar Gheorghe Șoima: „*Temeturile psihologice ale ritualului cultului divin*”. Este un studiu minunat și de un gen prea puțin uzitat în publicațiile noastre bisericești.

Anuarul cuprinde la sfârșit câteva considerațiuni asupra personalității P. C. Părinte Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, date școlare, cronica anului și raportul despre activitatea Societății academice „Andrei Șaguna” a studenților dela Academia Teologică din Sibiu.

Deși împrejurările sunt deosebit de grele, totuși acest anuar, publicat prin râvna P. C. Părinte Rector Dr. Nicolae Neaga și cu ajutorul material al mai multor autorități și particulari, a apărut în condițiuni cari fac încă odată dovada prestigiului de care se bucură în învățământul nostru superior Academia Teologică „Andreiană” și selectul ei corp profesoral.

Informațiuni

■ I. P. S. Mitropolit Dr. Irineu Mihălcescu al Moldovei și-a înaintat Ministerului Cultelor demisia din înaltul post ce-l ocupă în organismul nostru bisericesc. După cum relatează zările din capitală, această demisie care se afla de mai multă vreme nesoluționată, a fost primită de Ministrul Cultelor.

Urmează a se lua în zilele acestea o decizie cu privire la alegerea noului Mitropolit al Moldovei.

■ Adunarea eparhială a celor 54 de parohii ortodoxe române din America s'a deschis în ziua de 4 Iulie a. c. la Detroit Michigan în America de Nord, sub președinția Vicarului Episcopiei misionare a Românilor din America, Simion Mihălcean. La discuțiunile ce au avut loc din acest prilej a participat și Părintele Dr. Ioan Vască, secretarul general al Ministerului Cultelor din România, care a plecat în America pentru a studia organizarea vieții religioase a Românilor de acolo.

Între alte hotărâri, adunarea eparhială a decis ca Episcopia Românilor Ortodocși din America să-și păstreze și pe mai departe caracterul său de Episcopat misionar.

■ Conform dispozițiilor Ministerului Educațiunii Naționale, noul an școlar va începe la 7 Septembrie a. c. Dela 1 Decembrie până la 30 Ianuarie școlile vor lua o vacanță de 2 luni, pentru ca în chipul acesta să se facă economii cu lemnele.

■ Cuzernicii frați Preoți cari doresc să obțină anumite informații și îndrumări apicole, sau vor să cumpere stupi sistematici, se pot adresa Părintelui Aurel Andrei dela Cancelaria sfintei Episcopii.

Comunicat

Prevenim pe P. C. Preoți să nu primească în parohie misionari neidentificați de Noi și fără autorizație dela Episcopia noastră.

Totașă să nu elibereze dovezi cu sigiliul parohiei. Dl V. Grossu nu este admis de Noi a predica în Eparhie.

Arad în 22 Iulie 1947.

† Andrei
Episcop.

Concurs

Nr. 2448 / 1947.

Se publică concurs, cu termen de 15 zile, pentru îndeplinirea, prin numire, a parohiei Hodiș, protepopiatul Buteni.

VENITE

1. Folosința sesiunii parohiale, 32 jugh.
2. Folosința casei parohiale cu dependințe.
3. Una măgură pruniște.
4. Ștotele și birul legal.
5. Salar dela Ștat, pe care parohia nu-l garantează.

Parohia este de clasa I (primă). Preotul numit va plăti din al său toate impozitele după beneficiul preoțesc.

Cererile de concurs, dimpreună cu actele necesare (certificatul dela școala medie, absolutorul teologic și diploma de capacitate preoțescă), și un scurt memoriu, cuprinzând datele personale și despre activitate, se vor înainta, în termenul concursului, Consiliului Eparhial ort. rom. din Arad.

Din ședința Consiliului parohial al parohiei Hodiș, dela 12 Iulie 1947.

Arobat.

† ANDREI,
1-2 Episcop.

Tratan Cibian,
cons. ref. eparhial.